

altsaa til omtrent det halve. I Femaaret fra 1906 til 1910 betyder det en Nedgang for de to sidstnævnte Lodserier af omtrent 15,000 Kr., der altsaa ere tagne fra deres Lomme og lagte over i Helsingørs, uden at der paa noget Punkt er givet Frederikshavn og Nyborg nogen Rettighed i Sundet, som de ikke tidligere have haft, eller rettere sagt, de have slet ingen Rettighed faaet, der er kun taget fra dem og lagt til Helsingør.

Udvalgets Stilling overfor dette Spørgsmaal har været, at det har ment, at Forholdet burde legitimeres, og at vi burde søge at naa til et Kompromis. Og uden at sætte sig til Dommer over, hvad der er sket, har man sagt: Et Kompromis bør gaa ud paa, at man lader det bestaaende vedblive at bestaa, men dog mildner det saa stærkt som muligt. Vi ere derfor i Udvalget komne paa den Tanke at sammenlægge denne Art Indkomster for de interesserede 3 Lodserier i een Kasse og lade de 3 Lodserier dele Indtægterne paa den Maade, at der forlods bliver givet det Lodseri, der har udført Arbejdet, 20 pCt. af Indtægten, medens Resten deles mellem de interesserede Lodserier. De Delingstal, hvorefter man da skulde gaa frem, fandt vi rettest burde udfindes af den Indkomst, som paa dette Omraade fandt Sted i Femaaret 1906—10. Hele Udvalget, ikke blot de Medlemmer, der nærmest interessere sig for de Lodserier, der have følt sig brøstholdne, men ogsaa det ærede Medlem, der er i Slægt med — havde jeg nær sagt — det Lodseri, som har vundet ved de midlertidige Lodsningsbestemmelser (Christian Rasmussen), staar enigt om at foreslaa, at en saadan Ordning, som jeg nævnedes, skal træffes. Fra Marineministeriet har man opgivet de Bruttoindtægter, som de interesserede Lodserier have haft af Farvands- og Langlodsninger i det nævnte Femaar, til at være for Helsingør afrundet 30,000 Kr., for Nyborg afrundet 60,000 Kr. og for Frederikshavn-Hirtsholmene afrundet 60,000 Kr., og man er derfor naaet til at opstille Delingstallene 20, 40, 40. Den selvfølgelige Virkning af, at dette Kompromis vedtages, vil blive, at Helsingør ikke faar saa store Fordele af denne Ordning, som den hidtil har haft, men at den dog vil beholde en Del af de Fordele, som den har faaet ved de midlertidige Bestemmelser om Farvandslodsning.

Udvalget, der har samlet sig om dette Ændringsforslag, mener dog, at Hensynet til, at man nu ikke helt kan overse den

Maade, hvorpaa Bestemmelsen maatte komme til at virke, gør det nødvendigt at foretage en Revision, som skal finde Sted før den 1. Januar 1915, selvfølgelig ikke, fordi de Forudsætninger, hvorunder Lodserne ved de 3 Lodserier ere ansatte, kunne ændres, men fordi man faar Erfaring med Hensyn til den Flid og Ro, hvorunder man er kommen til at arbejde. Der er selvfølgelig visse Forudsætninger for, at denne Ro virkelig kan komme til Stede, og det er, at det Grundlag, hvorpaa Udvalget har bygget, har været rigtigt baade med Hensyn til Fortiden og Fremtiden. Jeg skal derfor tillade mig at præcisere, at Forudsætningen maa være for det første, at de af Marineministeriet opgivne Tal for Femaaret 1906—10 ere de virkelige Tal for en bestemt Kategori af Lodsninger, det vil altsaa sige dem, vi nu skulle kalde Farvands- og Langlodsninger, for det andet, at Marineministeriet i sin Instruks vil afgrænse denne Kategori for Fremtidens Skyld paa en Maade, der nøjagtigt svarer til det, hvorefter man har udregnet Tallene for 1906—10. For det tredje er Forudsætningen den, at der i Indtægtsopgivelsen for Femaaret 1906—10 ikke findes Indtægter, som Helsingør efter Højesterets- eller Voldgiftsdom har maattet tilbagebetale til Nyborg og Frederikshavn-Hirtsholmene, idet det vil komme til at virke ganske misvisende, hvis noget saadant var kommet ind i Beregningerne, da dette rettelig burde have været talt til Frederikshavn-Hirtsholmene og Nyborg og trukket fra i Helsingør. Jeg betragter det som givet, at noget saadant ikke har fundet Sted. Endelig skal jeg sige, at det maa være Forudsætningen, at Marineministeriet vil opstille de reglementariske Bestemmelser om Virkefeltet saaledes, at intet Lodseri afskæres fra sit naturlige Arbejdsfelt. Jeg mener, at det maa være en Forudsætning, at Ministeriet ikke sætter reglementariske Bestemmelser med Hensyn til, hvor den enkelte maa lodse, som kunne kaldes unaturlige. Jeg vilde f. Eks. kalde det unaturligt, hvis man havde reglementariske Bestemmelser, hvorefter Nyborg ikke maatte arbejde i Store Bælt, som er dets naturlige Arbejdsfelt. Det har været mig forebragt, at de midlertidige Bestemmelser om Farvandslodsning skulde kunne forstaaes saaledes, at hvis f. Eks. et af de store Rederier Tyskland skrev til Nyborg, at de ønskede at faa Lods sydgaende gennem Store Bælt og nordgaende tilbage, maatte Nyborg være afskaaren fra at tage denne Lodsning, hvorimod Helsingør kunde tage